

Den Kontrakt, der i sin Tid blev sluttet om det Forhold, hvorom der her er Tale, synes at være af den alleralmindeligste Art, den nemlig, at ethvert Baneanlæg, som gaar en Udvikling imøde og rask udvikler sig, paa visse Stadier vil komme til at mangle Driftsmateriel, og det ærede Medlem, som motiverede Forslaget, vil som mangeaarigt Medlem af Finantsudvalget have haft rig Leilighed til at se, hvorledes vi paa Statsbanerne have maattet anskaffe Materiel ikke alene af Hensyn til nye Anlæg, men af Hensyn til den udvideede Trafik paa de gamle. Dette er ganske naturligt, og saaledes stiller Forholdet sig ogsaa her. Naar det ærede Medlem paaviste, at dette, at man nu forlangte saadanne Summer, røbede, at man ikke havde anvendt den fornødne Kapital paa Anlægene, og at der maatte stilles den ubetingede Fordring, at man ved de Anlæg, der blev gjorte, sørge for tilstrækkeligt Materiel, saa vilde dette efter min Mening være en i finantsiel Henseende overordentlig slet Regel at følge, hvorfor vi heller ikke have fulgt den paa Statsbanerne. Det er aabenbart, at navnlig i Begyndelsen i de første Aar er Trafikken paa saadanne nyere Anlæg meget svag. Senere tager den imidlertid Opsving, og naar det er Anlæg i gode Egne, udvikler den sig derefter stærkere og stærkere. Men nu vilde det dog være urimeligt, om man strax vilde sætte meget betydelige Kapitaler i Materiel, som man i Dieblisset ikke har Brug for. Ellers pleier det at være en god Finantspolitik, at man ikke gjør Udgifter, som ikke i Dieblisset ere nødvendige, og det forekommer mig derfor at være en god Politik baade af Statsbanerne og af det sjællandske Jernbaneselskab, at de ikke anvende Penge paa Materiel, førend det er nødvendigt. Det er dette, som det sjællandske Jernbaneselskab har gjort. Naar det ærede Medlem fremhævede, at der var en Nedgang i Lokomotivernes Antal, efterat man havde aabnet den sidste sjællandske Jernbane, saa er dette Noget, som de ærede Medlemmer ville have set ogsaa har fundet Sted paa Statsbanerne paa selvsamme Maade og i Genhold til selvsamme Regler. Man veed, at Trafikken paa nye Anlæg i Reglen gaar langsomt for sig, og man gjør derfor ikke store Anskaffelser, naar det, man har, til en vis Tid antages at ville tilfredsstille Trafikken. Naar nu imidlertid som paa de sjællandske Baner Trafikken paa de gamle Baner tager en stærkere Udvikling — og dette ville de statistiske Meddelelser fra Selskabet tilstrækkelig have vist — gjør man lidt en mindre rigtig Regning med Hensyn til, om man har nok eller ikke nok Materiel; men at man deraf vil uglede, at der ikke er taget de fornødne Hensyn til Materiellet ved den Kontrakt, der i sin Tid er afsluttet, eller at man overhovedet havde indladt sig paa nogen Transaktion, der gjorde det nødvendigt at søie Noget til Anlægskapitalen for det nordvestsjællandske Jernbaneanlægs Skyld, foreligger der ikke det Mindste om. Der blev derhos udtalt af det

ærede Medlem, at man her maatte fastslaa den Regel, at man skulde vedligeholde sit Materiel af Driftsindtægterne, og at det, at gjøre nye Anskaffelser i Anledning af Trafikken af Reservecapitalen, var ubilligt; man skulde strax anskaffe alt det fornødne Materiel til de nye Baner. Det var de tre Sætninger, som det ærede Medlem udtalte. Hvad den første Sætning angaar, da sver Vedligeholdelsen af Driftsmateriellet — og, hvad mere er, selve Anskaffelsen af Driftsmateriel — hos det sjællandske Jernbaneselskab altid af Driftsindtægterne. Forrige Aar er der f. Ex. anskaffet 35 Godsvogne, hvoraf de 10 ere anskaffede ifølge ministeriel Tilladelse af Reservecapitalen, og de 25 af Driftsindtægterne. Det viser sig altsaa, at den Lov, der synes at herse hos enkelte ærede Medlemmer, at det sjællandske Jernbaneselskab altid fornyr sig af sin Reservecapital, er fuldstændig urigtig. Selskabet har af Ministeriet erholdt Tilladelse til at faae en delvis Fornælse afholdt af Reservecapitalen, men som sagt til Anskaffelsen af Materiel, navnlig af Vogne, er der udrøbet mere af Driftsoverflødet, end der er anvendt af Reservecapitalen. Nu forunder det mig ikke, efter hvad der er passeret i de Møder, i hvilke jeg har haft den Ære at forhandle med de ærede Medlemmer angaaende det sjællandske Jernbaneselskabs Reservecapital, at høre nye Udtalelser i den Henseende; men den Udtalelse forbausede mig unægtelig noget, at disse Anskaffelser, som ere nødvendiggjorte ved den stedfunde Udvidelse af Trafikken, skulde ske af Reservecapitalen samtidig med, at der fra andre Sider holdes stærkt paa, at man maa sørge for, at der er en saa stor Reservecapital tilstede, som der kan være, og som der i Genhold til Statutterne skal være, naar det Dieblis indtræder, da Staten vil indløse Banerne; thi Reservecapitalen maa altid anses for at være — for at bruge et Udtryk, der vistnok nogenlunde vil ramme Løsen — Statens Kapital, efterkom Staten, naar den i sin Tid indløser Banerne, Intet skal give for Reservecapitalen. Naar nu denne Udvidelse af Materiellet, som kan dokumenteres at være nødvendiggjort ved den sørgede Trafik, skulde finde Sted af Reservecapitalen, og naar det ærede Udvalg har udtalt sig i den Retning, som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, saa tænker jeg, at det sjællandske Jernbaneselskab kunde møde med denne Dokumentation og sige til Indenrigsministeren: Maa vi faae, hvad der endnu er i Reservecapitalen; thi vi skulle udvide Materiellet paa Grund af den stærkt tiltagende Konflux, saaledes som det kan ses af den statistiske Oversigt over Driften. Det vilde være den Kapital, som Staten i sin Tid vil modtage uden at give nogen Godtgjørelse derfor, som Selskabet saaledes skulde kunne anvende til en Udvidelse af Materiellet. Indenrigsministeren skulde engang prøve paa at gaa ind derpaa; jeg føler mig forvisset om, at han ikke vilde kunne gjøre det,